

Sierra Simone

REGINA AMERICII

Partea I

Traducere de **Maria Dosei**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

PROLOG

Ziua nunții

*Dragostea este îndelung răbdătoare,
este plină de bunătate,
dragostea nu pizmuiește,
dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,
nu se poartă necuviincios,
nu caută folosul său,
nu se mânie,
nu se gândește la rău,
nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr,
acoperă totul,
crede totul,
suferă totul.
Suferă totul.*

Mă uit la ultimul verset din *Biblie*, în timp ce verișoara Abilene și mama ei își tot încurcă degetele în tivul voalului meu. Pasajul din *Epistola întâi către Corintieni* este gravat în întregime pe un bloc de marmură în pronaosul bisericii. Orice altă mireasă

aflată în locul unde sunt eu acum ar găsi aceste cuvinte încurajatoare, pline de nădejde. Dintre toate miresele care au stat de-a lungul vremii în fața acestor uși masive ale sanctuarului, cred că sunt singura care se întreabă dacă Dumnezeu o fi încercând să-mi dea un avertisment.

Când, însă, mă gândesc la ce mă așteaptă la capătul culoarului, la cine mă așteaptă, îmi îndrept umerii și-mi iau privirea de la versete. Am știut că destinul meu e să-l iubesc pe Ash din momentul în care l-am întâlnit. Am știut că destinul meu este să fiu a lui. Îl voi urma oriunde. Niciun sacrificiu nu mi se va părea prea mare. Nu există nicio parte din mine pe care să nu i-o ofer de bunăvoie, în întregime.

Îl voi iubi pe Ash, voi crede în el, voi spera și rezista de dragul lui până în ziua în care voi muri, indiferent dacă îmi voi pierde sufletul făcând asta.

Și mi-l voi pierde.

Mă consolez cu gândul că nu-mi voi duce singură suferința.

Trăgând aer în piept, pășesc în fața ușilor exact când acestea se deschid, în vreme ce notele *Canonului în Do Major* de Pachelbel umplu delicat naosul de piatră. Bunicul îmi ia brațul să mă conducă spre altar. Oaspeții sunt în picioare, lumânările pâlpâie, voalul meu este perfect.

Și-l văd pe Ash.

Pulsul mi-o ia razna, împiedicându-se în propriile bătaii, iar sângele îmi urcă spre buze, față și inimă. Cu umeri lați și șolduri înguste, care umplu perfect liniile atent croite, Ash arată în smoching de parcă s-a născut în el. Chiar dacă n-ar fi stat în capul scărilor ce conduc la altar, tot ar fi părut mai înalt

decât toți cei de față și asta pentru că el este Ash. Nu trebuie să emane putere și forță, el este puterea și forța în carne și oase. Iar acum toată acea putere și forță se concentrează asupra mea, ochi în ochi, acoperind distanța dintre noi.

Surpriza crește pe chipul său văzându-mă, iar rochia, vălul, zâmbetul tremurător îmi provoacă o senzație de căldură și plăcere în piept. Nu a vrut să ne vedem înainte de ceremonie, și-a dorit acest moment. Și trebuie să recunosc că a meritat. Chipul său frumos îmi spune că abia reușește să-și stăpânească emoțiile. Sângele mi se încălzește la vederea lui în smoching. Indiferent că e vorba despre o tradiție prăfuită, despre disconfortul așteptării suportat de invitați, de lungile ore petrecute în acea dimineață departe de el. A meritat.

Apoi, apropiindu-mă la brațul bunicului, îl văd pe el.

Chiar lângă Ash, brunet și subțire, cu ochii albaștri ca gheața și gura făcută pentru păcat și pentru scuze, uneori exact în această ordine, stă Embry Moore, cel mai bun prieten al lui Ash, cavalerul său de onoare, Vicepreședintele.

Căci, da, bărbatul spre care pășesc pe culoarul bisericii nu este doar omul pe care îl iubesc de la șaisprezece ani. Cel cu care urmează să mă căsătoresc este Președintele Statelor Unite.

Sutele de oaspeți, impunătoarele aranjamente florale, lumânările dispar cu totul... Și, pentru un moment, rămânem doar noi, mireasa, mirele și cavalerul de onoare. Doar eu, Ash și Embry. Nu există nici Președintele, nici Vicepreședintele și nici biroul Primei Doamne, proaspăt vopsit înainte de luna de

miere. Nu mai există hoardele de jurnaliști înăuntrul și în fața catedralei, iar rândurile care ar trebui să fie ocupate de ambasadori, senatori și celebriți par goale.

Suntem doar noi trei. Ash, cu figura sa severă și puternică, Embry, tulburat și palid, și eu, cu semne pe coapse și cu inima bubuind în piept...

Abia când ajung mai aproape, pot vedea urma de mușcătură de pe gâtul cavalerului de onoare, ițindu-se de după gulerul smoching-ului, mare și roșie, proaspăt căpătată.

Abia când ajung mai aproape, îmi dau seama că dantela albă, ce iese din buzunarul smoching-ului lui Ash, nu e vreo batistă de mătase, ci chiar dantela de la chiloțerii mei. Nu mi-a fost greu să-i recunosc. Pentru cei prezenți, care nu mi-au văzut vreodată chiloții, ar fi imposibil de remarcat, însă el îi afișează nonșalant, ca pe un trofeu. Ultima oară când i-am văzut erau mototoliți, la Embry în pumn...

Bunicul îmi ridică voalul, mă sărută pe obraz și apoi îl lasă să cadă la loc. Ash întinde mâna, degetele ni se împletesc și pășim împreună către preot, iar una dintre domnișoarele mele de onoare îmi aranjează rochia după ce noi doi ne așezăm.

Nu-mi dau seama că plâng decât după ce Ash își desprinde mâna dintr-a mea, o furișează pe sub voal și-mi șterge obrazul cu degetul mare, ducându-l apoi spre gura sa și lingând lacrima rămasă pe pielea lui. Ochii săi verzi și întunecați scapără plini de promisiuni, iar în spatele său, Embry își atinge în mod inconștient urma de mușcătură pe care, sunt sigură, Ash i-a lăsat-o pe gât.

Mă înfior.

Preotul începe, oaspeții sunt așezați, iar eu mă întreb pentru ultima oară dacă Dumnezeu vrea să pun capăt acestei situații, dacă ochii Săi suportă priveliștea asta, pe noi trei aici, dacă nu cumva a încercat să mă mai avertizeze și înainte. Ce știam eu despre cât puteam să îndur? Ce știam eu despre cât erau dispuși să îndure, de dragul meu, doi dintre cei mai puternici bărbați din lume?

Îl privesc mai întâi pe Ash, are ochii plini de o căldură inconfundabilă, apoi pe Embry, care încă cercetează cu degete lungi urma de pe gât, și decid, chiar în acest moment, că povestea asta nu s-ar fi putut sfârși decât așa.

Dumnezeu n-are decât să-mi trimită toate avertismentele din lume! Nu înseamnă neapărat că trebuie să ascult de ele.

PRINȚESA

BOOKZONE

1

Cu optsprezece ani în urmă

Când aveam șapte ani, am fost blestemată de un vrăjitor.

S-a întâmplat, cred, la o gală de binefacere. Cu excepția întâlnirii cu vrăjitorul, nu aș fi lipsit de la niciunul dintre evenimentele la care bunicul voia să mă ia cu el. Rochii de prințese și smoching-uri, candelabre strălucind în sălile opulente de bal ale hotelurilor, octete de coarde cântând discret prin colțuri... Oficial, aceste evenimente aveau scopul de a strânge fonduri în beneficiul diferitelor fundații și organizații patronate de persoane bogate și plictisite. În realitate, însă, erau întâlniri de afaceri. Se legau alianțe politice pentru un candidat sau celălalt, se identificau și curtau potențiali donatori. Aici se încheiau afacerile și tot aici se puneau la cale căsătoriile între membrii clasei sociale superioare, căci ce e mariajul pentru oamenii înstăriți dacă nu o afacere pe termen lung?

Știam asta din fragedă copilărie și nu mă deranjase niciodată. Așa era viața, cel puțin cea a bunicului Leo, iar eu nu prea îmi puneam întrebări în legătură cu toate astea.

În plus, eram încântată de rochiile scumpe, pline de volane, pe care bunicul mi le cumpăra. Îmi plăcea

când adulții mă băgau în seamă cerându-mi părerea, îmi plăcea să privesc femeile încântătoare și bărbații atrăgători, dar cel mai mult și cel mai mult îmi plăcea să dansez cu bunicul Leo. Mă lăsa întotdeauna să mă urc pe pantofii săi și nu uita niciodată să facă piruete cu mine, iar eu mă simțeam exact ca o prințesă din poveste.

Seara târziu, când mașina cea mare și neagră venea să ne ia pentru a ne conduce înapoi la apartamentul din Manhattan, mă lăsa să ciripesc veselă despre tot ce văzusem și auzisem, iar el mă întreba ce spusese unul sau celălalt, cum sunau vorbele lor, dacă păreau bucuroși sau triști sau chiar enervați, mă întreba cine mi se păruse că arăta obosit sau neatent, cine bombănea în timpul discursurilor importante. Abia mulți ani mai târziu, am realizat că bunicul mă transformase într-o mică spioană, un fel de observator, pentru că oamenii se comportă în preajma copiilor altfel decât se comportă în preajma adulților. Lasă garda jos, șușotesc cu prietenii, că doar copiii nu bagă de seamă.

Dar eu observam. Îmi plăcea asta, eram curioasă de fel, reușeam să citesc cu ușurință mici semne, comentarii. Alături de bunicul Leo, această naturală înclinație a mea s-a transformat într-o armă ascuțită, utilă, un instrument folositor Partidului, pe care însă o utilizam de dragul lui, ca să îi fiu de folos, să-l fac să se simtă mândru, dar și pentru că îmi crease dependență. Mă captiva ideea de a urmări oamenii, de a încerca să-i înțeleg, să-i citesc ca pe o carte și să descifrez anticipat misterul.

În noaptea în care am întâlnit vrăjitorul, multe lucruri nu se întâmplaseră încă. În clipa aceea, eram amețită de atâta învățat și mâncat pe furie deserturi de la ospătarul ce-mi făcea cu ochiul. Încă făceam

piruete când bunicul mi-a făcut semn să mă apropii. Am mers spre ușa sălii de bal. Am trecut dincolo de ea, așteptându-mă să întâlnesc prieteni de-ai săi, complotiști din Beltay¹ sau oameni de afaceri plictisiți.

Dar nu era așa. Era *altcineva* - un bărbat înalt, în jur de douăzeci și cinci de ani, cu ochi negri de corb și buze subțiri, care-mi aminteau de imaginile cu vrăjitori malefici din cărțile mele de povești. Spre deosebire de aceștia însă, el nu avea nici baston, nici pelerină lungă. Purta un smocking impecabil, fața îi era proaspăt bărbierită și părul negru perfect pieptănat.

Bunicul s-a aplecat și mi-a zâmbit făcând prezentările.

— Domnule Merlin Rhys, v-o prezint pe nepoata mea, Greer. Greer, tânărul domn se va muta aici pentru a fi consultantul Partidului.

Partidul. Deși nu aveam decât șapte ani, Partidul reprezenta în viața mea o autoritate la fel de puternică ca oricare alta. Doar eram nepoata fostului Vicepreședinte. Și nu orice vicepreședinte, ci tocmai Vicepreședintele care lucrase la Casa Albă în timpul mandatului veneratului și de acum dispărutului semizeu al Partidului, Penley Luther. Numele său apărea în toate editorialele și era citat în toate discursurile. Luther era invocat ori de câte ori se instala o situație de criză. Ce-ar face Luther? *Ce-ar face Luther?!*

Domnul Merlin Rhys și-a coborât privirea spre mine, cu ochii negri imposibil de descifrat în strălucirea aurită a sălii de bal.

---

¹ Șosea de mare viteză, denumită și centura Washingtonului, care marchează o arie în interiorul căreia bate inima politică a țării.

– Nu este plicticos pentru o fetiță de vârsta ta? a întrebat cu o blândețe cu gust metalic.

Ceva mă provoca în cuvintele sale, ascuns între consoanele pronunțate cu grijă și vocalele nazale, dar nu reușeam să identific ce anume, nu reușeam să cern printre cuvintele lui. Nu mi-am luat ochii de pe chipul său, în vreme ce bunicul îi vorbea.

– Este însoțitoarea mea, a zis bunicul Leo cu căldură, ciufulindu-mi părul. Fiul meu și soția sa sunt plecați din țară cu proiecte umanitare, iar ea a rămas cu mine timp de câteva luni. E tare cuminte. Nu-i așa, Greer?

– Da, bunicule, am ciripit docil, dar când am văzut chipul lui Merlin, am simțit un fior rece, ca o ceață care m-a învăluit doar pe mine și care îmi consuma toată căldura.

Mi-am înfipt ochii în vârful pantofilor, tremurând și încercând să ascund cum mă simțeam. Pielea lucioasă reflecta strălucirea ornamentelor de pe tavan. Mi-am ținut ochii acolo, pe când Merlin și bunicul discutau despre strategii legate de alegerile de la jumătatea mandatului, încercând să împac ce simțeam cu ce știam.

Simțeam frică, o frică ce mi se insinua pe piele și-mi oprea respirația, ca atunci când mă trezeam noaptea și ușa șifonierului era deschisă. Dar *știam* că sunt în siguranță, că bunicul Leo mă va apăra, că străinul acela nu-mi putea face rău într-o cameră plină de oameni. Doar că mie nu-mi era teamă că mă va răni sau răpi.

Nu, era modul în care privirea lui mă țintuia, înecându-mă în reprobare și făcându-mă să-mi fie frică. Simțeam că mă cunoaște, că mă înțelege, că vede în mine toate dățile când am trișat, am mințit sau

m-am bătut cu ceilalți copii. Că știe de toate nopțile în care n-am putut dormi din cauza ușii deschise a dulapului, fiind prea speriată să mă dau jos să o închid. De toate diminețile în care mergeam cu tatăl meu în pădurea din spatele casei și de serile în care mama mă învăța răbdătoare Tai Chi. Că îmi cunoaște cărțile de povești adorate, comorile ascunse în cutia pitită sub pat, toate visurile mele secrete și copilărești și toate temerile, totul. Omul acesta parcă vedea tot.

Iar pentru mine a fi văzută era cel mai terifiant lucru.

— Leo! a strigat un bărbat aflat la câțiva pași distanță. Și el făcea parte din Partid. Bunicul mi-a mai trecut o dată mâna prin păr și i-a făcut semn domnului respectiv să se apropie.

— O clipă, domnule Rhys.

Merlin a înclinat capul cu gravitate, în vreme ce bunicul se întorcea să se adreseze celeilalte persoane. M-am forțat să mă uit în ochii lui din nou, dar am regretat imediat. Ochii săi, abia acum înțelegeam, fuseseră obscurați cât vorbise cu bunicul, iar acum se deschiseseră, arzând a antipatie.

— Greer Galloway, mi-a zis cu vocea aceea joasă, dar aspră. O cadență galeză îi însoțea cuvintele, de parcă nu-și mai putea controla nici vocea, nici ochii.

Am înghițit zgomotos. Nu știam ce să zic, eram o fetiță, iar comportamentul meu copilăros fusese întotdeauna suficient cât să-i farmec pe prietenii bunicului Leo, dar cu el nu funcționa. Nu era chip să-l fac pe Merlin Rhys să mă placă nici cu zâmbete, nici cu gropițele din obraji, cu piruete sau cu întrebări naive.

Și apoi a îngenuncheat în fața mea. Adulții din lumea lui Leo nu prea procedau așa, nici chiar femeile însoțite de copiii lor. De obicei preferau să rămână în picioare și să mă mângâie pe cosițele blonde ca pe un animal de companie. Dar Merlin s-a lăsat pe vine ca să îl pot privi în ochi fără să-mi scrântesc gâtul și am știut, în ciuda fricii, că acela era un semn de respect. Merlin se comporta de parcă aș fi meritat timpul și atenția pe care mi le dedica și, chiar dacă gestul era însoțit de reprobare, tot îi eram recunoscătoare în felul meu infantil.

S-a apropiat, mi-a prins bărbia între degetele lungi și subțiri, ținându-mi fața pentru a o studia.

– Lipsită de ambiție, a spus, cu ochii negri cercetându-mi chipul. Adesea neglijentă. Nu indiferentă, dar uneori distantă. Pasională, inteligentă, visătoare... Dar prea ușor de rănit. A dat din cap. Exact cum mă gândeam.

Știam din cărțile stivuite în jurul patului meu cât de periculoase sunt cuvintele unui vrăjitor. Știam că nu trebuie să-i vorbesc, nu trebuie să-i promit nimic, nu trebuie să cad la nicio înțelegere cu el, să-i cedez nimic, să mint sau să fug. Dar nu m-am putut abține.

– Ce e exact cum te gândeai?

Merlin și-a lăsat mâna să cadă cu o expresie de regret crescând pe chip.

– Nu ești tu. Pur și simplu nu poți fi tu.

Un sentiment de confuzie a luat locul temerilor.

– Ce nu pot să fi eu?

Merlin s-a ridicat în picioare, și-a netezit smoching-ul, decis că nu eram ce trebuia, orice ar fi fost acel lucru.

– Când va veni vremea, nu da nimănui sărutările tale, mi-a zis.

N-am priceput.

– Dar eu nu-i sărut decât pe bunicul, pe mami și pe tati.

– Pentru că ei sunt totul pentru tine acum. Dar când vei crește, vei moșteni *această* lume, mi-a zis Merlin indicând cu mâna încăperea din jurul meu, lumea la care bunicul tău a pus umărul să fie creată. Numai că ea atâră de un fir, într-un fragil echilibru între încredere și putere. Oamenii care dețin puterea trebuie să decidă când să se încreadă unul în celălalt și când să se lupte unul cu celălalt, or deciziile astea nu se iau întotdeauna în mod rațional. Uneori intervine inima. Înțelegeți ce vreau să spun?

– Cred că da... am șoptit.

– Greer, un sărut de-al tău va înclina această lume spre prietenie sau spre furie. Spre pace sau spre război. Va distruge tot ce a construit bunicul tău lucrând din greu și multe persoane, foarte multe persoane vor avea de suferit. Iar tu nu vrei să faci rău nimănui, nu-i așa? Nu vrei să-ți rănești bunicul, nu? Să strici tot ceea ce el a construit.

Am dat din cap vehement.

– Mă gândeam eu... Pentru că exact asta se va întâmpla dacă buzele tale ating buzele altcuiva. Nu uita aceste cuvinte.

Am dat din cap afirmativ, era logic ce spunea. Toată lumea știa că sărutările sunt magice. Pot transforma broscii în prinți, pot trezi prințelesele din somnul de moarte, decid soarta împărățiilor și regatelor. Nici prin cap nu mi-a trecut că Merlin se putea înșela, că un sărut ar putea fi inofensiv.

Sau că, uneori, o sărutare merită trăită, indiferent de răul pe care îl cauzează.

Umbra de regret din ochii săi s-a transformat în tristețe.

– Și-mi pare rău pentru părinții tăi, a zis încet. În ciuda tuturor lucrurilor, ești o fetiță drăguță. Meriți doar fericire și poate într-o zi vei înțelege că exact asta încerc să-ți dăruiesc. Appreciază tot ceea ce te face fericită și nu uita niciodată că ești iubită. A făcut un semn cu capul către bunicul Leo, care tocmai se întorcea spre noi.

– Nu trebuie să-ți pară rău pentru părinții mei, i-am spus derutată. Sunt bine mersi.

Merlin nu a spus nimic, dar s-a aplecat și m-a atins pe umăr. Nu a încercat să mă îmbrățișeze, să mă încurajeze sau să mă mângâie. S-a limitat la o atingere. O atingere de o clipă și apoi nimic, doar mângâierea aerului pe piele și o senzație de îngrijorare care mi-a pătruns în oasele mici.

Bunicul m-a cuprins în brațe cum a ajuns la noi și mi-a depus o pupătură mustăcioasă pe obraz.

– Nu-i așa că am o nepoțică cum alta nu e, Merlin? a întrebat zâmbind spre mine. Despre ce tot vorbiți voi doi aici?

Am deschis gura să răspund, dar Merlin a intervenit blând.

– Îmi spunea cât de mult se bucură să petreacă timpul cu tine.

Bunicul a părut încântat.

– Așa e. Îmi place Oregon-ul, ca tuturor, dar nimic nu se compară cu New York-ul, nu-i așa, Greer?

Probabil că am răspuns ceva. Au mai discutat după aceea despre politică, bani, chestiuni demografice, dar în mintea mea continuau să răsunе cuvintele lui Merlin.

Îmi pare rău pentru părinții tăi!

La câtă imaginație aveam, n-a fost prea complicat să evoc ce putea fi mai rău. Adică ce se întâmplă prin povești: tragedii, semne, inimi frânte. Dacă părinții mei fuseseră asasinați? Dacă avionul în care zburau s-a prăbușit, dacă o fi luat foc hotelul în care stăteau, dacă au fost bătuți, jefuiți și lăsați să moară?

Îmi pare rău pentru părinții tăi!

Nu mă mai puteam gândi la altceva și, când bunicul Leo m-a băgat în pat mai târziu în acea seară, am izbucnit în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? m-a întrebat, cu sprâncenele unite a îngrijorare.

Eram destul de mare cât să știu că nu m-ar fi crezut dacă i-aș fi spus că Merlin era un vrăjitor, poate chiar un vrăjitor rău, sau că ar fi putut cumva presimți moartea părinților mei chiar înainte ca lucrul acesta să se întâmple. Eram destul de mare cât să știu să mint și atunci am spus pur și simplu că mi-e dor de mami și tati.

— Oh, draga mea, a zis bunicul Leo. Uite, îi sunăm chiar acum, bine?

Și-a scos telefonul, a format numărul și, după câteva secunde, am putut auzi vocea suavă a mamei și pe cea gravă a tatălui meu venind de dincolo de difuzor. Erau la București, se pregăteau să ia trenul spre Varșovia, fericiți și în siguranță, și mi-au făcut

o grămadă de promisiuni pentru când aveau să se întoarcă acasă. Preț de ceva vreme i-am crezut. Am crezut că se vor întoarce. Că voi mai avea parte de lungi plimbări prin pădure cu tatăl meu și voi avea în continuare serile cu exercițiile de Tai Chi cu mama, că vor fi multe nopți în care voi adormi ascultându-i citindu-și poezii unul celuilalt, în vreme ce lemnele vor trosni în șemineul din apropiere. Că timpul copilăriei mele se va prelungi încă mult, cu dimineți luminoase și zile de un verde proaspăt ca al frunzelor, în cuibul primitiv, construit din cărți și natură de către părinții mei pentru mine.

Dar în noaptea aceea, în timp ce încercam să adorm, vocea lui Merlin mi se tot strecura în minte aducând cu ea și temerile.

Îmi pare rău pentru părinții tăi!

Nu am dormit aproape deloc, tresărind la fiecare claxon și sirenă venite de jos, din strada *Manhattan*, unde se afla apartamentul bunicului, tremurând ori de câte ori vântul lovea în fereastră, făcând-o să scârție. Somnul mi-a fost împletit cu vise, vise cu munți acoperiți de păduri din locuri pe care nu le văzusem niciodată, un bărbat cu umeri lați târându-se prin noroi și ace moarte de brazi, părinții mei dansând în sufragerie crezând că eu adormisem. Un tren și coada sa de aburi trecând peste un pod, iar podul prăbușindu-se.

Părinții mei dansau, vântul bătea printre copaci, bărbatul se târa prin noroi. Trenul se prăbușea în hăul văii.

Dans, copaci, noroi, moarte.

Repetat la nesfârșit.

Dans, copaci, noroi, moarte.

Și când, în lumina blândă a dimineții, ridicându-mă în capul oaselor, l-am văzut pe bunicul stând în pragul ușii cu ochii goliți de șoc și durere, cu telefonul atârându-i în mână, am știut ce venise să îmi spună. Și, precum regele Ezechia, m-am întors cu fața la perete și am început să mă rog.

M-am rugat la Dumnezeu să mă ia și pe mine.